BELKİ DE MUHTEŞEM

AHSEN DALCA KORKUTAN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2018
EDEBÎ ESERLER: 1035

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-592-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Feyza Ay

Proje Danışmanı: Sinan Terzi

Kapak Resmi: Feyza Ay

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Unifset Basım Yayın Sanayii ve Ticaret Ltd Şti
Yakuplu Mah. 194. Sok. Nu:1 / 159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü-İstanbul Tel: (0212) 875 37 85
Sertifika Nu: 72541

İstanbul - 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ahsen Dalca Korkutan
1985 İzmit doğumlu. Sakarya Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulunu bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Sağlık Yönetimi Bölümü'nden mezun oldu. 2008 yılından beri Sağlık Bakanlığına bağlı bir kurumda görev yapmaktadır. Öykü Gazetesi, Edebiyat Ortamı, Söğüt, Daima Edebiyat, Yedi İklim dergilerinde hikâyeleri yayımlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

BAVULUMUZ · 9
BİRİ ÖLDÜ · 15
KARA KAZANI SÜRÜYE SÜRÜYE · 25
TIPKI · 29
KIRMIZI TOP · 36
AĞZIMIZDAKİ DEMİR TADI · 40
GELİNCE SENİN *"O"* ĞLUN · 44
SUZAN ÇUKURU · 48
O DA SIR · 53
TÜLÜN ARDINDA · 59
BELKİ DE MUHTEŞEM · 65
KÂĞIT PARÇASINI İSTEKSİZCE · 68
BEŞ ŞUBAT · 72
AYNI YERDEYİM, TUHAF · 78
-GE -GÖL · 82
TERASTAKİ · 86
BİR GÜN YOLDA GİDİYORUZ · 91
FOTOĞRAFÇININ GÖZÜ · 96
TERBİYESİZ KAHRAMAN · 102

BAVULUMUZ

Avucumdaki arpaları yere saçışımla ayaklarımın dibine üşüşüveren kuşlara bakıyordum. Küçük başlarına, küçük gözlerine, ebruli boyunlarına. Aynı yeme eğdiklerinde gagalarını, birbirlerine saygılarına. Ve akıllarına birden uçma fikri gelmiş gibi, havalanıp hemencecik yere tekrar inişlerine bakıyordum. Sonra onlarcasının üzerine yürüyüp çalakalem yükselen kanat seslerini çiğneye çiğneye kuş pisliğiyle dolu banka geçip oturdum.

İyi ki bir kuş değilim. Bir kuş olsaydım eğer.

Kuş deyince aklıma, genişçe bir karaltının bulutların üzerine çizdiği göç resmi geliyor nedense. Kuşlara atfedilen talih lafzı, ya da ağızlarında taşıdıkları varsayılan zeytin dalının simgelediği barış değil. Şehrin sahibi olduklarını belirten, sayısız beyaz lekelerle merkez camii avlularına kondurulmuş imzalar da değil. Zamanı gelince uzak ve ılıman topraklara gitmek zorunda olmaları geliyor sadece. Bu fikir, gitmenin tek iyi çıkar yol olduğunu düşündüğüm vakitlerde yerleşmiş olacak aklıma.

Kollarımı kuş kanatları gibi açtım. Bankın sırtına yerleştirdim. Kafamı geriye doğru attım. Attım ve gözlerimi kapadım. Beni kimse görmüyordu ya da görüyorduysa da umurumda değildi. Bankta rahatça kaykıldım.

Gitmenin tek iyi çıkar yol olduğuna karar verdiğim bir vakitte, terk etmeyi düşündüğüm, doğup büyüdüğüm yer birden buz kesmişti. Mevsim geçişi hiç bu kadar sert olmamıştı. İklimler mi değişmişti de ben bu değişime ayak

BİRİ ÖLDÜ

Vuruyor, vuruyor kafasına. Elindeki sopayı indiriyor. Pat pat. Kollarından tutuyorum. Yapma, Seda yapma, öldüreceksin. Sendelemeye başlıyor hayvan. Gebersin hepsi, yeter be, hindilerinden de bıktım, onlardan da. Adem dayım da gebersin. Sus Seda, kötü kötü konuşma. Kukumav kuşu gibi bütün gün pencerede. Gelsin de o gütsün şu hayvanları. Babam, oturmaktan yakında mayasıl çıkacak kıçında, diyor, çıksın inşallah.

Sus, diyorum, Seda sus, o hasta, gelemez. Ne hastalığı varmış? Bilmiyorum, öyle diyor halamlar, hastaymış işte. Hasta masta değil o. Tembel. Çoluk çocuğa sürü mü emanet edilir, istemiyorum, dedim onlara, gitmeyeceğim işte. Seda, kusura bakma ama sen de tembelsin biraz, ne var bunda, gidip geleceğiz üç beş saate. Ne diyorsun be, avanak, senin için de böyle diyor, bir de babası kılıklı, diyor. Kim diyormuş onu?

Ayağının ucuyla toprağın üzerini eşeliyor. Hırsla. O eşelerken ben de nefes nefese kalıyorum. Onun gibi. Bakışları bir bende bir orada. Bir orada. Bir bende. Rüzgâr esiyor arkamdan. Sonra tekrar oraya, ayağının ucuyla küçücük oluşturduğu oyuğa bakarken ben de aynı yere çeviriyorum bakışlarımı. Toz kalkıyor. Uçuşuyor her tarafa. Gözlerimizi kapıyoruz. Konuşmuyoruz. Çiçekli şalvarım dalgalanıyor, bir taraftan da tülbentimi tutuyorum. Onun başı bağlı değil. Çocukmuşuz biz. Ben de takmasam daha güzel olurmu-

HALAMIN BULUTLARI

Dünyanın en iyi şoförüydü. Bizim sokak kapısına çarpana kadar. Ne şanslı adam, itibarı gitti ama ölmedi. İnsanın itibarı yüreğinde durur sanıyordum. Dedem ben küçükken itibarım, der halamın kocaya kaçışını anlatırdı, elini göğsüne bastırırdı. Sonra tez elden göçtü gitti, bağrında açılan çukurla. Bizim kapı gibi. Şimdi koca bir göçük duruyordu Hüseyin eniştenin çarptığı yerde.

Ev ahalisiyle sokağa düz ayak antrede dikiliyorduk. Babaannem karşıda, çekyatta oturuyordu. Bazen kendi kendine bir şeyler diyordu. Babam indi yukarıdan. Hiddetle Hüseyin eniştenin yanına gitti. Ummasak da enişteyi tartaklayacak, ilk kez de olsa artık yaşananların hesabını soracak inancı hepimizin içinde ince bir rüzgâr gibi esti. Babama bakıyorduk. Sarhoş Hüseyin bu sefer bir yumruğu hak etmişti. Dedemin kemikleri sızlamayacaktı. Hadi baba. Enişte devrilmek üzere dikiliyordu kirişin yanında. Halam da korkudan mı umursamazlıktan mı güçsüzlükten mi bilinmez yıllardır yapamadığını biri yapacak diye nefesini tutmuş bekliyordu. Babam vardı kapıya. Hüseyin enişte hâlâ sağa sola yalpalıyordu hacıyatmaz gibi. Biz oh olsun, diyorduk içimizden, daha olmamıştı ama peşin peşin oh olsun. Babam göçük kapıyı tuttu. Hüseyin enişte de bizimle aynı düşüncede olacak. Gözlerini kırpıştırdı babam elini kaldırırken. Asla birini dövmemiş, duvarı bile yumruklamamış, bir vidayı sökmemiş, çekici havaya kaldırmamış ince, beyaz, narin parmaklarıyla kapıyı ileri geri sürttü.

KARA KAZANI SÜRÜYE SÜRÜYE

Bağırdım karşı tepelere. Tek başıma sırtlandığım ağırlığı, bir avazda onlara yığdım da hafiflemedim. Bana yabancı, bana tanıdık sözler döndü. Bir kat daha ağırlaştım. Yetmedi. Üzerimden geçip köye doğru uçtular. Sadece dağlara söyleyecektim oysa. Sır bozuldu. Ahmet'in beni bıraktığını, gidip de bir şehirliyi gelin alacağını, benden değil, köyün üstündeki öbek öbek yankılardan duydular.

Haziran ortalarıydı. Öğle üstü buğday tarlasındaydık. Abimden yediğim tekmelere rağmen, karnım belirginleşmeye başlamıştı. Kadınlar biçtikleri buğdaylarla birlikte yığın yığın Ahmet'i, nişanlısını, nişanlısının güzelliğini bıraktılar toprağa. Yorulmadan deste deste dizdiler. Kimsenin Ahmet'e soramadığı hesapların ağırlığını da yüklediler her birinin üzerine. Sonra demetleri sıkıca bağladılar.

Her geçen gün fısıltılar kanlanıp güçleniyor, uğultuya dönüşüyordu. Bu saatten sonra beni kim alacaktı. Köyde bir deli vardı, bir aksak. Hangisi daha münasip olacaktı. Kahvede, kapı önlerinde sözde endişelerini iyice ağdalandırıyorlardı. Birbirlerini daha rahat duymak için bir kazanın başındaymış da al al yanaklarıyla ellerindeki koca tahta kaşıkları savuruyormuş gibi sokakta bağrışan çocuklarını susturuyorlardı. Kaşığın ucuyla kazandakinin tadına bakıyordu en meraklısı; biraz daha, diyordu, biraz daha çevirmek gerek. Bıkmadan, usanmadan kaynatıyor, işi olan nöbeti bir başkasına devrediyordu sanki. Sokaktan içeri soktukları çocuklarını gece yatağa yatırdıklarında masal yerine beni

TIPKI

Sırtımda tatlı bir kaşıntı. Yerini tam tespit edemediğim noktaya elimi attım. Hızlı yürüdüğümden midir bilmem, ulaşamadım. Etrafını neredeyse tam tur döndüğüm metro inşaatını geçmeye çalışıyordum. Şimdi Bahadır evde beni bekliyor, pencerenin kenarında, hiç kıpırdamadan karşıdaki hafriyatı izliyordur. Bakma şu tarafa, dedim ona kaç kez. Yedin, bitirdin kendini.

Sokaktan kamyonlar geri geri çıkarken ve bip bip öterken Bahadır'ın nasıl efsunlandığını görmüştüm bir defasında. Yadırgamıştım. Bu hâlini tutarsız bulduğumu söylemiştim. Kendini savunmamış, ağzını açmamıştı. Üşendiği için kavga etmekten imtina ediyor sanmıştım. Bahadır susuyorsa bir bildiği vardır, demek olduğunu unutup. Bir zamanlar eski bir sarnıç olan yıkık taşların arasında yaşadığını, yaşarken gizlendiğini, gizlenirken etrafı izlediğini anlatmaya sonradan başlamıştı. Beni alıp karşısındaki eski püskü ahşap eve getirdiğinde sadece burada, bu köhne binada yaşadığını sanıyordum. Akşamları ağır ağır anlattığı hatıralarının çoğu sarnıçta geçen hikâyelerdi. Yıllar önce sarnıcın üzerindeki araziye çarçabuk kondurulan beş katlı apartmanın, yaşadığı yeri işgal ettiğinden şikayetlenmiyordu. Her baktığında o dökük duvarlı sarnıcı görüyorum aslında, deyip apartmanın balkonundaki insanları tebessümle izleyebiliyordu.

Vapur on yedi yirmi beşte kalkacaktı. Saat on yedi yirmi üçü gösteriyordu. Koşmaya başladım. Üzerimdeki yağmurluk ince gelmişti. İş yerinde unuttuğum şalı geri dönüp

KIRMIZI TOP

Kendini karga sanan bir çocuk vardı sokağımızda. Balkona, gak gak diyen çığlıkları gelirdi. Kafasına bir kez taktı mı, sıyrılmazdı bu rolden. Annem seslenirdi, yeter be çocuğum, kafamızı şişirdin.

Aradan yüzyıl geçmiş gibi. Balkondaki sedirin üzerine dökülmüş sapsarı asma yapraklarını kenara çekip oturdum. Asma o kadar çıplak kalmıştı ki belki ta babam öldüğü zaman belki de biraz daha bekleyip annemin bu dünyadan çekip gidişiyle ortadan kaybolmuş, geriye dağınıklığını, her yere saçtığı sapsarı yapraklarını bırakmıştı. Eskiden balkonu bir tül gibi saran asma, bizi ikindi güneşinden korurken arkasında geniş bir şehir manzarası saklardı. Şimdi açılan boşluğa yerleşen boy boy çatılar, uzaktan ucu görünen gri körfez, irili ufaklı tepeler, kopkoyu mezarlık, aniden ortaya çıkıveren yokuşlar, uzunlu kısalı bacalar, bir vücudun uzuvlarıydı sanki. Kaşını, gözünü birine benzettiğim fakat bütünüyle baktığımda bana yabancı gelen bir sureti izliyordum.

Sedirin üzerindeki kuru yaprakları hareketlendiren rüzgâr, içimden geçecek kadar keskin, sert ve soğuk bir esintiyle ürpertti beni. Balkona elinde tepsiyle annem giriverdi. Bir o kadar genç. Hadi çabuk yapalım şu kahvaltıyı, bugün temizlik var. Olduğum yerde küçücük kalmıştım.

Annem iş yaparken ayağına dolanmamdan hoşlanmazdı. Bugün uslu bir çocuk olmalıydım. Sedirin altındaki kışlık konserve kavanozlarıyla soğan, patates leğenleri, balkonun diğer köşesindeki büyük un varili, masa, sandalyeler ve ta-

GELİNCE SENİN *"O"*ĞLUN

O öldü bir gün. Benden sonra tabii. Evdeydi, yalnızdı, yaşlıydı artık, vakti gelmişti. Eşyalar toz içindeydi, her şey toz içinde. Yatağındaydı, kokmuştu, öyle buldular *O*'nu. Yastığının altındakileri görmediler.

Daha ilk gün, Erol'un *O*'nu getirdiği gün anlamıştım. Otobüsten inmişlerdi. Yirmi yıldır beklediğim bir şeyi, hiç bilmeden beklediğim bir şeyi hemen nasıl karşılayabilirim, sarılamam Erol, bakma öyle, ne bileyim, yapamam şimdi. İlk kez evimize üç kişi dönüyorduk. Erol küçük bir eli tuttuğu için mutluydu. Ben ne yapacağımı bilmez, önümde ilerleyen bu iki kafayı izliyordum. Böyle bakınca benziyorlardı birbirlerine.

Tak tak tak tak. Evde koskoca gün, tak tak tak tak. Ayaklarını vurma şu koltuğa, yeter. Daha yenecek tırnak mı kalmış, çek elini ağzından. Ben böyle hayal etmemiştim, Erol, nereden buldun bunu, bir gariplik var bu çocukta. Ne garibi, sensin garip, *O* artık benim oğlum.

Geldiği günden beri kâbuslar görüyorum. Salıncaklar uçuyor. Sanki üzerimde uçuyor. Götür *O*'nu Erol, istemem, huzur kalmadı evde, demiştim, deli deli bakıyor, büyüyünce keser bizi bu.

Nasılsa ikna olmuştu Erol birkaç hafta sonra. Gitmişlerdi. Uğurlarken yanağından okşamıştım ilk kez. Kuzum. Akıllı bir şey olsaydın severdim seni. Arkasına dönüp dönüp bakmıştı. Hâlbuki bir gün önce yine korkutmuştu beni. Sırıtmıştı böyle, ana bunu ver, bunu ver, bunu ver. Yüzüğümü gösteriyordu şuncacık çocuk, akik taşlı olanı. Yanında

SUZAN ÇUKURU

Biz bu apartmanda iki uykusuz kadındık. Geceleri televizyonunun uğultusu geliyordu. Benim de dikiş makinamın tıkırtısı duyuluyordu ona muhakkak. Tedirgin de olsam devam ediyordum. Bir gün biri zili çalacak ya da kapıyı indirecek başımıza diye korkuyordum. Suzan Abla'ya güveniyordum bir de. Önce ona giderlerdi kesin.

Gündüzleri yetiştiremiyordum işlerimi. Ev kalabalık. Hareket çok. Sürekli başından kalkıp kalkıp arada tekrar oturulacak iş miydi dikiş. Hesap kitap işi, konsantrasyon lazım. Suzan Abla gece boyu ne bulurdu kendine bu kadar izleyecek. Sabahın dördüne kadar süren. Öğlene kadar da uyurdu sonra. On ikiyi geçmeden başlayan televizyon uğultusundan anlardım. Bence ayakta kalmak için televizyonla arasında bir ip vardı. Düğmesi içeri basılınca gerilen ve onu hayata başlatan. Evinden gelen başka makinelerin seslerini duymamıştım. Çamaşır, süpürge, hiç. Ütü yapıyordu belki. Benim ütüleri sana verseydim sağlam ekip olurduk aslında. Çoluk çocuğunu görüyordum nadiren, evlisi var, bekârı var, işe gidip gelen kocası varı. Kapıyı anahtarla açıyorlardı. Evinin işleri nasıl güdülüyordu öğlen kalkınca Suzan Abla. Elin hızlı demek. Belki de ev almış başını gitse de sen koltukta kendine ufak bir yer aralayıp geçiyordun ekranın başına.

Adını koymak zor olmadı, hiç tanımadığım uykusuz üst komşumun. İçimden ona Suzan, demek geldi. Hıçkırık gibi bir refleksle. Sanki ne zamandır üst kattan gelen uğultular gidecek rota bulamıyormuş da ben Suzan, diye bir çukur açınca içine hücum etmişlerdi.

O DA SIR

Büyük çeşme başında arkadaşlarıyla oturuyordu Tuğrul. "Aa, bak! Abin geliyor," dedi içlerinden biri. Heyecanlandı, yerinde duramadı. Toparlamaya çalıştı kendini telaşla, daha bir dik durdu. Bir onlara baktı bir onlara bakmıyormuş gibi yaptı. Kerem'in tek eli cebinde, yanında iki arkadaşı. Konuşuyorlardı homur homur. Tuğrul, "Hadi, kalkın! Su deposuna gidelim," diye ayaklandı birden. Kimsenin canı istememiş olacak ki yerinden kıpırdayan olmadı. "Var mı gelen?" diye sordu bu defa. Mecbur kalktılar, bütün misketler Tuğrul'daydı çünkü.

Dün, teneffüste, kendi okuluyla aynı bahçe içinde bulunan ortaokul binasına girmişti Tuğrul. Ve koridorda bir kolonun arkasına gizlenip abisini izlemeye koyulmuştu. Uzun saçlarını arada bir nasıl arkaya attığını, tek elini cebine nasıl yerleştirdiğini, kahkahalarıyla nasıl geriye doğru kaykıldığını. Evde gizlediği fakat burada ulu orta sunduğu dişlerinin tamamına, belirsiz gölgesiyle yeni yeni varlığını ilan eden bıyıklarına gözlerini kısıp daha bir dikkatle bakıyordu. O anda "Kerem!" demişti biri, "Seninki yine gelmiş." Tuğrul arkadaki sese kulak kabartmıştı. Endişeli bir hâl almıştı yüzü. Abisinin bir arkadaşı. Onu neden ele verdiğini anlamak ister gibi bakmıştı bir daha. Bu seslenişte, aralarında geçen, onu besbelli incitecek sohbetlerin imasını sezmişti. Kerem, elini cebinden çıkarmış, onunla kavga ederken büründüğü hâli almıştı. Kaçmak geldi aklına. İndi koşa koşa merdivenleri. Son kata gelince kaydı tırabzanlardan. Bu hareketi ondan öğrenmişti. "Eyvah!" dedi içinden,

TÜLÜN ARDINDA

Akşam oldu mu üst kattan coşkun, vıcık vıcık kahkahalar tavanın köşelerinden sızıp halının üzerine damlar. Yukarıda yeni evli komşularımız oturuyor. Onlardan geliyor ses. Henüz lambayı yakmamış olurum. Perdeyi çekmemiş. Merak uyandırıyor kadının gülüşleri. Kapılarını tıklatıp soracak oluyorum.

Bu vakitler, televizyonun ışığı tülün ardından beni yansıtır sokağa. Çocukluktan kalma alışkanlık; bir huzursuzluk kaplar içimi. Babam çok takılırdı böyle şeylere. Perdeyi çekmeden ışığı açtık mı delirirdi. Sanki beni o an bütün şehir izler. Çıplak kalmışım gibi kucağımdaki battaniyeyle kanepeden kalkıp cama doğru uzanırım. Perde, kadının sesini de örtsün isterim. Çekerim hızlıca.

Kızcağız öğretmenmiş. Kocası ne iş yapıyor hiç bilmiyorum. Sessiz bir tip herhalde. Ama ayakları büyük olmalı. Sanki dev. Bazen bir gümbürtü kopuyor. Kadının sesi bir uçtan, topuk sesleri başka uçtan geliyor. Yakalamacılık mı oynuyorlar ne. Kahkaha sesi olmasa kavga var diyeceğim. Cemil Bey'e gitsem, diyorum bazen, apartman yöneticisine. Ne söyleyeceğim ki yukarıdakilerin mutluluğu beni rahatsız etti, mi?

Dün ilk kez gördüm onu. Marketten dönüyordum. Bir elimde küçük boy sıvı yağ şişesi, öbür elimde tekli ekmek. Apartman girişinde, posta kutusuna bakarken ekmek elimden düştü. Öpüp başıma koydum üç kere. Eve gidince ocakta közlerim, dedim kendi kendime, mikrobunu kırarım.

BELKİ DE MUHTEŞEM

Orkide Yeştiricisi

Orkide yetiştircisi yetiştirdiği çiçeklere benziyordu. Garip morlar ve kahverengi tonları, yüz hatlarında grimsi mavi çizikler üzerinde lekeler bırakmıştı, alnından ve yanaklarından kulak memesi gibi et sarkıyordu, üstlerinde de hafif beyaz et benleri saçılmıştı. Serasında yaşıyordu, bayağı da büyük bir siteydi burası, yıllar yılı oldukça başarılı bir şekilde lale ve dalya yetiştiriciliği yaptığı, camdan yapılma çatı ve duvarlardan oluşan hakiki bir labirent-ama orkideleri gurur kaynağıydı.

Spencer HOLST

Belediyeden gelen kravatlı adamları sevmiyordu. Onların siyah camlı arabalarını da. Gelişlerinin bir sesi vardı. Lastikleri, yoldaki çakıl taşlarını bir başka ezerdi. O vakit, odasından çıkmadan seslenirdi. Ne istiyorsunuz?

Adamlar, bugün de gelmişlerdi. Neden vazgeçmişti lâle ve dalyalardan. Odayı çevreleyen buğulu camın arkasındaki karaltı sessizdi. Aynaya bakıyordu. Yüzündeki mor ve kahverengi tonlara. Ne kadar, diyordu içinden, bir orkideye benziyorum.

Kravatlı adamlar bu sefer de ikna edemedikleri kadına veda ettiler. Siyah camlı arabalarına binip uzaklaştılar. Gidişlerinin bir sesi yoktu.

Orkide yetiştiricisi odasından çıktı. Üzerinde incecik yosun yeşili elbise. Bembeyaz saçları tek omzundan aşağı

KÂĞIT PARÇASINI İSTEKSİZCE

Annesinin yanında yürüyen oğlan, soğuktan donmuş yüzünü ısıtmak için iki eliyle ağzını, burnunu kapatıp hohlamaya başladı. Sonra da ısınan avuçlarını kulaklarında gezdirdi. Annesi boş balkonlara, kapalı pencerelere bakıp sesleniyordu. Abla, eskileriniz var mı, çocukların eskileri varsa gönder. Eskiler alırım. Oğlan bir konteynerin yanında durdu. Her defasında aynı inatlaşma. Annesinin ters bakışlarına karşılık omuzlarını silkti. Konteynere parmak uçlarıyla eriştiğinde çenesini dayayabildi ancak. İçine baktı. Fazla dolu değildi. Kadın, mecbur el arabasını karşı kaldırıma sürükleyerek oğlunun yanına geldi. Sevinmişti çocuk ve annesine bir kat daha benzemişti gülerken.

Senin istediğin şey, binde bir bulunacak şey, ümitlenme boşa, dedi kadın, kim paketi açmadan hem de paketin içindekini bitirmeden atsın ki! Oğlan, annesini duymazdan gelip çöplerin içini hızlıca taramaya başladı gözleriyle. Bir kere denk geldik diye karşımıza hep çıkacak değil ya. Kadın ağzı sıkıca bağlanmış poşetleri yırtıyor, açınca içlerine kolunu sokup karıştırıyor, parmaklarıyla hissederek aradığını bulmaya çalışıyordu. Boş paketleri evirip çevirip kenara attı. Makarna paketleri, tahıl paketleri, baharat paketleri. Çay çöpüne bulanmış ellerini çıkardı sonunda. Yok burada, dedi, gördün mü, ben sana söylemiştim. Biraz daha bak, biraz daha. Diretiyordu oğlan, açılmamış poşetleri gösteriyordu. Kadın her geçen gün biraz daha büyüyen oğlunu artık kolay kolay kandıramayacağını düşündü birden. Neden

BEŞ ŞUBAT

Deri kaplı defterini çekmeceden çıkardı. Sayfalar açıldı iki yana. Sakin hışırtılar içinde çevirmeye başladı sararmış, köşeleri eprimiş yaprakları. Hatta aralarındaki notları da yerinden oynattı istemeden.

Ardından içinde bulunduğu ayı buldu. Şubat. Birinci sıradaki isim şaşırttı onu. Bunu nasıl unutabildi. Beş Şubat yazıyordu ismin karşısında. Bugün ayın kaçıydı? Dördü. Yarına bir pasta yapmalı, dedi kendi kendine.

Ne vakit sesi bir başka insan sesine değmeden asılıp kalsa havada öylece, yanıt bulamasa, birden, düşüp yere dağılıverse ne vakit. Billur gibi dağılıverse. Ürperirdi. Defteri kapadı. Çekmeceye koydu. Hemen kalkıverecekmiş gibi emanet oturmuştu aynalı komodinin önündeki pufa. Sırtı ağrımıştı. Ne zamandır buradaydı? Belini tuta tuta çıktı yatak odasından.

Bir keresinde otobüs geciktiği için birinin doğum gününe zor yetişmişti. Sahi. Sahi kimdi o? Torunlarından biri miydi? Kızı mıydı yoksa? Damadının ailesindendi, kesin.

Hatırlamak: Geçmiş zamanda üzerinden geçip gittiği yerlere bir anlık dönmek. Dönmek ki yaşlanınca kimse, eskisi kadar hatırlamaların gücünü bulamıyor kendinde. Ne çok beklemişti onu çocuk. Meğer ne beklemişti. Ne çok dikilmişti balkonda. Evet, evet çocuktu. Sahi. Beklemişti. Kimin çocuğuydu o yahu? Pastam gelecek, demiş, anne seninkini istemem, demiş de. İlla balkonda beklerim, gelmezse de kutlamam doğum günümü, diye söylenmiş durmuş

AYNI YERDEYİM, TUHAF

Öğretmen, çantasından fotokopi kâğıtlarını çıkarıyor. Üzerinde resimler var. Sırayla onları bize göstermeye başlıyor. This is an apple, this is a book, this a window, this a bird… Resimdekileri söylüyor böyle, gösteriyor, söylüyor. Bitince destenin bir uzun kenarını bir kısa kenarını masaya vuruyor. İyice düzelttiğine kanaat getirince tekrar resimleri bize çeviriyor. İlyas. Stand up. Bana üç beden büyük ceketimle ayağa kalkıyorum. Kolları ellerimin üzerini kapıyor. Omuzlarımda zor zapt ettiğimden ceketin geriye kayan yakasını öne doğru çekiyorum. O an esen rüzgâr, cama değen ağacın dallarını usul usul sallıyor. Dışarı bakıyorum. Tek tük kalan yapraklar, biraz daha dökülüyor.

What is this?

This an apple. What is this? This a table. Hızlı bir şekilde sormaya devam ediyor. What is this? This is a window. What is this? Öğretmenin uzun tırnaklı parmakları resmin yarısını kaplıyor. Tam göremiyorum. Ne o. Kuş. This is a kuş. Sınıftakiler gülmeye başlıyorlar. Öğretmen elindekileri masaya fırlatıp atıyor. Alaycı seni. Topuklarının ve her adımında ezdiği toz çıtırtılarının sesini dinliyorum bir süre. Yanıma geliyor. Özür dilerim öğretmenim. Sesim onun yanından incecik bir şerit gibi geçip iyice cansızlaşarak yok olup gidiyor. Uzun tırnaklı elinin yüzümde şakladığı o anı bilmiyorum. Ben orada yoktum belki de, ta ki sağ kulağım çınlamaya başlayana kadar. Kendime geldiğimde aynı yerdeyim. Tuhaf. Ama bastığım yer bir boşluk. Sanki açılan bir

-GE -GÖL

Yakaladım seni abi. Sema yerinde duramıyor, örgülü saçlarını zıp zıp zıplatıyordu. Yakaladım, ben kazandım. Mehmet sobelendiğine üzülmüş gibi değil, sobelendiğine şaşırmış gibi bakıyordu. Ee, öyle dikiliyordun, insan şu çalılığın arkasına falan saklanır. Kız bir taraftan da gülüyordu. Mehmet, bakışlarını gölün üzerindeki karaltıdan çalılara çevirdi. Gölgenin hızlıca kaydığı yere. Sonra tekrar göle baktığında parmağını uzatacak, gördüklerini anlatacak oldu. Kendinde oluşan tuhaf duyguların kardeşine de geçmesinden endişe etti. İndirdi kolunu. Hadi, dedi, Sema ne dikiliyorsun, gidelim, akşam olacak.

Göl, evden bakınca ağaçların ardında kalırdı. Kurbağa seslerini dinlerlerdi geceleri. Tuvalete kalktıklarında dinlerlerdi, tekrar yastığa kafalarını koyup kaçan uykularını geri getirmeye çalıştıklarında da. Kurbağaların suda sıçrayışları evin duvarlarında yankılanırdı. Sesler, hayallerine dokunup şekillenirdi. O akşam eve gidip de yatma saati geldiğinde gölden yükselen vıraklamalar Mehmet'in kulağında uğuldadı, uğuldadı, güneş doğana kadar pencere pervazlarından, kapı altlarından, bacalardan sızıp da uğuldadı.

Sema uyuyamasaydı kesin yan odadan gelir, hadi annemlerin yanına götür beni, derdi. Yatak odası kapısı önünde dikilirken birbirlerine bakarlardı. Hangisi çalacak kapıyı? Kısa bekleyiş. Sonra Mehmet yumruk yaptığı elini, hafif hafif vururdu kapıya. Abiliğini bari burada göstersin isterdi. Annesinin, entarisiyle karşılarında dikilip bir taraftan sar-

TERASTAKİ

Diş hekimi elindeki gürültülü aleti susturmuş, kadının gözlerine bakıyordu. On beş santimlik mesafeden. Kaşlarını kaldırarak. "Dilinizi kıpırdatmamanız gerektiğini söylemiştim size, lütfen daha dikkatli olun." Ne kıpırdatması. Farkında değildi ki. Hareketsiz duruyordu kaç saattir. Ne kadar vakit geçmişti sahi. Bir zaman önce kapıyı tıklatan randevulu hastaya, beş dakika sonra sizi alacağım, demişti hekim. Ardından bir asır geçmişti. "Kafanızı lütfen sola çevirmeyin. Evet. Biraz daha sağa."

Karşısındaki devasa cama bakılırsa gün pek ilerlemişe benzemiyordu gerçi. Gri-pembe gökyüzü. Ve bir teras görünüyordu sadece. Onun dışında boşluk.

"Hareket etmeyin." Şimdi neresi hareket ediyordu acaba. Sımsıkı tuttu kendini. Nefesini de tuttu. "Ağzınızdan değil, burnunuzdan nefes alın lütfen." Diş hekiminin söylediklerine bakılırsa besbelli aklı kandırıyordu onu. Ya da bedeni. Uzun, kıpırtısız bekleyiş. Derin uyuşma. Kalın bir zırh gibi. Ne bedenine ne de aklına ulaşabiliyordu onu aşıp. İkisine de hükmetmek imkânsızdı.

"Aslında şu dişiniz..." Öndeki dişine vurdu hekim. "Yamuk olan. Tel tedavisi gerek. Hiç düşünmediniz mi, eğer isterseniz yamuk dişinizi çekip..." Düşünmemişti. Düşünmek de istemiyordu. Bunca yıldır isteseydi yaptırırdı. Uzun zamandır ilk kez zorla oturmuştu zaten şu koltuğa. Buraya yamuk dişini konuşmaya gelmemişti. Oyduğu dişi doldursun, işini bitirsin bir an önce. Ayrıca bu konu. Evet

BİR GÜN YOLDA GİDİYORUZ

Sevmiyorum ki ben böyle şarkıları. Bilmiyor gibi yola bakacağına arada bir bana dönüp duruyor, acaba ona eşlik ediyor muyum. Bu durumdan hoşlanan bir yüz ifadesi arıyor bende. Yıllardır. Sanki böyle şarkıları seversem ve ona eşlik edersem nihayet bir gün dünyadaki en mutlu çift biz olacağız. Asık suratımla kaşlarımı kaldırıp önüne dön, diyorum, kaza yapacaksın. Bulutlara bakıyorum sonra. Ardında batmakta olan güneşe, ovalara çöken kızıllığa bakıyorum. Hızla geçiyoruz onlarca duvarın, çatının, pencerenin önünden, yaşadığım dünyayı bana mahsus sanarak, gördüklerimi yadırgar bakışlar atıyorum. Kemal'se memleketine yaklaştıkça iyice coşup çalan şarkıların kuyruğuna takılıyor zevkle.

Ben bu adamla nasıl evlendim. Tanışmamızın ilk ayıydı. Hatırlıyorum. Biz anlaşamayız, demiştim. Nedenmiş, ne demekmiş bu, hangi konuda anlaşamazmışız. Müzik mesela, deyivermiştim. Hâlbuki o ana kadar aklımda yoktu böyle bir sebep. Ters ters bakmıştı bana, saçmalıyorsun, demişti. Tamam, kabul. Bahane ararken tombala kesesine elimi sokup uyduruk numaralarla kandırmaya çalışıyordum. Ve bingo. Hadi ayrılalım. Ben kazandım. Aman bozulma hemen, al hepsini. Sen kazan. Fakat ayrılalım bir an önce. İnan, sonra çok zor olur. Dinlemedin beni.

Okul bitince mesleğime başlamıştım. Sevmiyordum öğretmenliği. Çevirmen olmak istiyordum. Yabancı dillere karşı küçüklüğümden beri merakım vardı. Kendi kendime sözlük ezberleri yaparsın. Başka ülkelerin televizyon kanal-

FOTOĞRAFÇININ GÖZÜ

Araç engebeli yolda ilerliyordu. Selen'in ne koşulda olursa olsun düzleştirmekten vazgeçmediği saçlarını parmaklarıyla araladı Barış. Eğilip uykuya dalmış yüzüne baktı. Ağır bir parfüm kokusu vurdu burnuna. Kat kat sürülen rimelle kalınlaşan, kopkuyu ve birbirine geçmiş kirpiklerini bir an için açtığını, açar açmaz da telefonun ön kamerasıyla yüzüne baktığını ve ardından telaşla, öfkeyle çığlık attığını, söylene söylene zayıflıktan güçsüz kalmış, titreyen elleriyle makyajını tazelediğini hayal etti. Öyle ki bu ânın gerçekleşmesinden korkup sessizce çekti elini, gezi turunun sonuna dek karısının hiç uyanmamasını diledi.

Bu tatili Selen teklif etmiş, bütün planı o yapmıştı. Ortak bir paydada uzun zamandır ilk kez buluşmuş olmalarının hevesiyle düşünmeden kabul etmişti. Uçaktan indikleri gibi soğuk, kara bir ağırlığı Barış'ın boynundan geçirivermiş, "Her ânı, mutlaka çek. Ben fark etmeden hem. Biliyorsun, poz vermeyi sevmiyorum," demişti Selen. Bayılıyorsun aslında, diye lafı çeviremeden ensesinden göğsüne sarkan fotoğraf makinesini iki eliyle tutmuş, bu ödül görünümlü cezayı kabul etmek zorunda kalmıştı. Sessizce.

Barış bunları düşünürken karısının aniden kalkan, sonra yine öne düşen başına baktı korkuyla. Uyanacak sandı. Ve arkasında, küçük karaltılar hâlinde, onlara doğru gittikçe yaklaşan antilopları gördü. Tur görevlisi, av saatinden bahsetmeye başlamıştı o sırada. "Bakalım, sürünün içinden

TERBİYESİZ KAHRAMAN

"Alo. Bak, bak. Yine konuşmayacak mısın benimle? Kimsin sen yahu? Çatlatacaksın insanı meraktan. Ha ha ha hay. Terbiyesiz."

"..."

Ilık, durgun ve renksiz bir sabah. Kuruma girdiğinizde gençliğinizin ıtırlı havası kaplıyor etrafı. Yaşıma başıma bakmadan telaşa kapılıyorum. Nicedir yanmakta olan bir kora dökülen su gibi geçiyorsunuz yanımdan. *Yüzünüzde o kendinize mahsus hazin ve bıkkın ifadeyle etrafınızın farkında değilmiş gibi yürüyorsunuz.*

"Hayırlı sabahlar, Rezzan Hanım. Nasılsınız Rezzan Hanım?"

O kadar saçma ki. Ne kadar saçma ki. Sizi seviyorum Rezzan Hanım. Bir müdüre duyulan saygıdan çok, arsız bir adam gibi seviyorum. Geceleri size çın çın kahkahalar attıran suskun telefonların terbiyesiz kahramanı benim. Saçımın akları mı yaptırıyor bana bu münasebetsizliği. Size yakışan biri nasıl olmalı Rezzan Hanım. Ömrümde birine yaraşıklığım olmadı da hiç.

Kurumun manasız ve yeknesak bir memuruyum ben. Senelerdir. Senelerdir aynı masada, aynı sandalyede. *Raif Efendi* gibi karalıyorum boş kâğıtları; *zalimliğin ve zavallılığın resmini çiziyorum.*

Ilık, durgun ve renksiz bir gece. Sabaha kadar gözümü kapatınca uyumuş sayılır mıyım? Sırtımdaki dikenler bir bana batıyor, evet. Dağılıp büsbütün yok olan uykularımdan açılan boşluğa saplanıyor. Beni koruyan sivri uçları, pek